

Allerheiligen/ Allerzielen 2020 jaar A

Eerste lezing: Jesaja 25, 6a. 7-9. Evangelie: Mt. 5,1-12a

Overweging

In een kinderboek las ik het verhaal van meneer Pomeroy.

Na de dood van zijn lieve vrouw Flora bleef Pomeroy alleen en wat zonderling achter. Hij werd er knorrig van en eenzaam. Totdat hij besloot om weer te gaan reizen. Met een vliegtuig om de lucht te plagen, een hangmat voor zijn boeken, een kleed om te bidden en te picknicken en een cello om zich in slaap te spelen, ging hij de wijde wereld in. Dieren en kinderen werden zijn nieuwe vrienden.

Maar op een herfstdag voelde meneer Pomeroy aan al zijn botten dat hij spoedig zou sterven. Dat verontrustte hem zeer. Nog zoveel plekken had hij willen bezoeken, en vooral, hoe kon hij zijn dankbaarheid nog uitdrukken tegen zijn nieuwe vrienden. Hij wilde als een behoorlijk mens sterven. Maar hoe? Hoe sterf je als een behoorlijk mens?

Ernstig deed Pomeroy zijn witte handschoenen aan, die hij bij zich had om problemen aan te pakken, en struikelend over de wortel van een oude kastanjeboom kwam hij op het idee om zichzelf terug te geven aan de schepping.

Hij zocht een geschikte plaats om dood te gaan. Hij vond een mooie plek aan een vijver tussen weiland en bos, niet al te ver van zee. En hij begon zichzelf weg te geven.

Zijn knoopsgat gaf hij aan de bloemen omdat ze altijd zó hadden opgefleurd dat de meisjes naar hem hadden geglimlacht. De rest van zijn jas stak hij op een stok voor de motten. Zijn hoed gaf hij aan hert om de jagers te misleiden. Zijn vlieger aan de lucht. Zijn hangmat aan twee oude verliefde bomen. De vijver kreeg zijn schaduw.

Zo gaf hij alles weg totdat hij alleen nog maar zijn cello over had om in weg te kruipen. Toen ging het snel. Zijn armen gaf hij aan beer die een verminkte voorpoot had, zijn handen aan een verstomde piano, zijn knieën gaf hij aan de kerk.

Vlugger en vlugger, want hij werd koud en zwak, gaf hij zich helemaal terug aan de schepping. Met een vreugdekreet kreeg de wind zijn stem, en zijn hart gaf hij aan de vogels, hij had altijd al willen vliegen. En zijn laatste gedachte was: "Ik heb nooit geweten dat sterven zo kon zijn. Ik ben een gelukkig mens. Sterven is gemakkelijker als je jezelf weggeeft."

Het verhaal van meneer Pomeroy maakt mij warm, hoopvol, zo kan het zijn, zo mooi, zo goed als je durft te geven, alles wat je hebt, alles waar je van houdt, geef het terug met volle overgave.

Het verhaal van Pomeroy maakt mij, open, vrij en blij van binnen waardoor je de bijbelverhalen, over het feestmaal dat wordt aangericht met uitgelezen gerechten en belegen wijnen en ook dat van de Bergrede: gelukkig wie nederig is, en wie oprecht kan treuren, wie deelt, zich inzet voor gerechtigheid, zachtmoedig is... waardoor je bijbelverhalen beter kunt ontvangen, toelaten, om niet meer alleen verdrietig te zijn en leeg na het sterven van iemand die je zo lief is, maar dat er een morgen komt, en op die morgen kun je je voorbereiden als je doet wat Pomeroy deed .

Het maakt een verschil hoe je tegenover de dood staat ..... of dat je de dood ziet als het moment waarop de natuur een eind maakt aan jouw leven, de natuur je leven teruggeeft, of dat je de dood ziet is als een proces waarin we aan de schepping teruggeven wat we hebben gekregen. De dood wordt dan een levenslang groeiproces met vallen en opstaan en opnieuw beginnen, met ruimte om grenzen op te zoeken, te experimenteren om te voelen wat je kunt, wat je niet kunt. Om te ervaren hoe afhankelijk je bent van anderen om je heen, en hoe diep de vreugde kan zijn als je naar Jezus' voorbeeld, mensen ziet, aanspreekt, doet, of juist niet doet, als je probeert je vooroordelen los te laten. Hoe je vrijheid leert voelen als je loslaat wat er niet toe doet...

De Bergrede richtingwijzer laten worden, dan word je leven zinnig, des te vrijer je je voelt van binnen, des te minder je bang hoeft te zijn voor de dood.

Leven geven, leven afgeven, – je knoopsgat, je hoed, je schaduw, je armen, je hart, alles - om bij de dood van die lieve mens die je is voorgegaan zeker te weten dat eerbied, ontzag en bewondering, voor dat leven nooit verdwijnen. Iemand's dood laat je echt voelen wat hij of zij voor jou betekent, het laat je zien met goddelijke ogen, de rijkdom en de kracht van deze mens. Het leven van iemand waar je van houdt stopt niet bij de dood, het doet pijn, maar maakt dit leven uiteindelijk niet, jouw leven de moeite waard....? *Amen*